

xàrcia (PESC)

Tel de fibra vegetal antigament i, a hores d'ara, de materials sintètics que es fan servir per a pescar. La producció de xàrcia l'hem de suposar a Benidorm des del moment de l'arribada dels pobladors originaris. La primera prova documental que tenim a l'abast és de l'any 1442 (ARV. *Bailia*, 1144) quan es reclama des de València una xàrcia a Joan de Llorca, veí de Benidorm. Els encarregats de fer les xàrcies eren els xarciers i les xarcieres que treballaven les fibres vegetals elaborades als pals.

Les xarcieres rebien el filet i seguint les ordes dels patrons filaven la malla emprant *un motle* i *una agulla de fer xàrcia*. Les dones feien tantes passades a la xàrcia com es desitjava. Cada passada de motle era una *motlada* i dues motlades feien *una malla*. Cada tipus de xàrcia o cada ves de l'art tenia un nombre de passades, a major nombre de passades major amplària de la malla. Per a fer un determinat tipus de xàrcia el patró anava a les xarcieres i els

deia: *Ací tens el motle, ací tens el fil, vull una peça de tantes malles -l'amplària- i tantes passades o peus -la llargària. El peu és el lateral d'una malla. Dues passades feien un peu. Les xàrcies menudes com la corona i el goleró es mesuraven per peus. En canvi, per a la grandíssima xàrcia de l'almadrava es demanaven tantes passades per cana*. Per tal de no errar, el patró li donava a la xarciera una canya o tros de fusta on ajustava la primera malla i, una vegada aconseguida aquesta primera malla, les altres es feien prenent-la com a model. A hores d'ara les malles s'amiden en mil·límetres i els materials sintètics com els plàstic i el niló han substituït les matèries d'origen natural i la confecció de xàrcies és una producció industrial més. Però fins els anys 60 la producció de xàrcia no es limitava al pal sinó que en bona part tenia caràcter casolà. Aquesta possibilitat de treball domiciliari féu que bona part dels pobles de la Marina es dedicaren a la confecció de xàrcies.

Diccionari de
Benidorm